Journal of Police Medicine
Winter 2013; Vol. 1, No. 3: 170-175
Original Article

A Comparison of Aggression Between Musicians and Non-Musicians Groups of Iranian Police Force (NAJA)

Received: 6 November 2012 **Revised:** 1 December 2012 **Accepted:** 24 December 2012

ABSTRACT

Mohammadreza Kamali[1*]
Mostafa Foroutan[2]
Mostafa Barari[3]
Hadi Panahi[4]

[1]*Department of Psychiatry, NAJA Vali-e-Asr (A) Hospital, Tehran, Iran*
[2]*Islamic Azad University, Tehran – Central branch, Tehran, Iran*
[3]*Office of Health issues, Department of Police (NAJA) Medicine, Tehran, Iran*
[4]*Office of Applied Research, Department of Police (NAJA) Medicine, Tehran, Iran*

[*]**Corresponding Author:**
Head of Psychiatry Department,
Email: dr.kamali.ir@gmail.com

Background: In systems such as police force that any person is considered as an asset of the organization, noise pollution can lead to the behavioral abnormalities such as aggression that may cause occupational burnout. Therefore this study was conducted to compare aggression between Musicians and Non-Musicians groups of NAJA.

Materials and Methods: The present study was a cross-comparative research and tests were applied on all members of music group (n=42) of NAJA university. To access the control group, we selected 42 subjects and matched them with experimental group. To measure aggression we used Buss-Perry Aggression Questionnaire and for collecting demographic information we used a questionnaire designed by authors. Data processing was performed using student T-test and Pearson correlation coefficient by SPSS 20 software package.

Results: The results of the comparison between two groups indicated that the score of overall aggression was significantly higher in music group than other one. The similar difference was also achieved for physical and verbal, anger, and hostility subscales of questionnaire (p=0.001). Moreover, we found the significant positive relation between job history and aggression with Pearson correlation (p=0.011). It means that the more year people work in music group, the more aggression they have.

Conclusion: Findings obtained from this study indicated the importance of high noise exposure effect on behavioral changes such as aggression among members of music group. The authorities should adopt and rigorously implement approaches to reduce and control exposure to this stressful environmental factor for the mentioned group. Allocation of suitable space for practice and providing acoustic space, proper scheduling for work and rest and psychological interventions to reduce aggression and increase compatibility in workplace are the most important approaches to achieve this goal.

Keywords: Aggression, Musicians group, Non-Musicians group, NAJA

مجله طب انتظامی
زمستان ۱۳۹۱ – شماره ۱ – مسلسل ۳– صفحات ۱۷۰–۱۷۵
مقاله تحقیقی

مقایسه میزان پرخاشگری بین دو گروه موزیک و غیرموزیک نیروی انتظامی

تاریخ دریافت: ۱۶ آبان ۱۳۹۱ **تاریخ اصلاح:** ۱۱ آذر ۱۳۹۱ **تاریخ پذیرش:** ۴ دی ۱۳۹۱

چکیده

مقدمه: در مجموعه‌ای مانند پلیس که هریک از نیروها به عنوان سرمایه‌های آن سازمان محسوب می‌شود تأثیرات آلودگی صوتی می‌تواند به نابهنجاریهای رفتاری نظیر پرخاشگری منجر شود که این مسئله می‌تواند زمینه‌ساز بروز فرسایش خدمتی شود. از این رو مطالعه حاضر با هدف مقایسه میزان پرخاشگری افراد شاغل در گروه موزیک نیروی انتظامی با افرادی است که به موزیک اشتغال ندارند، انجام شد.

مواد و روش‌ها: این مطالعه مقایسه‌ای بوده و تستهای پژوهش بر روی تمامی اعضای شاغل در گروه موزیک دانشگاه علوم انتظامی (۴۲نفر) اعمال گردید. جهت دستیابی به گروه شاهد، پس از همتاسازی گروه مذکور ۴۲ نفر به عنوان گروه مقایسه و انتخاب شدند. ابزار اصلی گردآوری داده‌ها پرسشنامه پرخاشگری باس و پری بود که به همراه پرسشنامه اطلاعات جمعیت‌شناختی در اختیار افراد نمونه قرار داده شد. داده‌های جمع‌آوری شده سپس با استفاده از آزمون تی و همبستگی پیرسون با نرم‌افزار SPSS۲۰ تجزیه و تحلیل شدند.

یافته‌ها: در این مطالعه مشاهده شد که نمره کلی پرخاشگری اعضای گروه موزیک نسبت به سایر گروه‌های ستادی به طور معناداری بالاتر است. این اختلاف در مورد چهار خرده مقیاس پرخاشگری فیزیکی، پرخاشگری کلامی، خشم و خصومت نیز به دست آمد (p=۰/۰۰۱). همچنین نتایج آزمون همبستگی پیرسون نیز نشان داد که میان سابقه کار و میزان پرخاشگری رابطه مثبت و معناداری وجود دارد (p=۰/۰۱۱). به عبارت دیگر با افزایش سابقه کاری افراد در گروه موزیک، میزان پرخاشگری آن‌ها نیز بیشتر می‌شود.

نتیجه‌گیری: نتایج به دست آمده در این مطالعه بیان‌گر اهمیت تأثیر مواجهه با صدای بالا بر بروز تغییرات رفتاری مانند پرخاشگری در اعضای گروه موزیک می‌باشد. برنامه‌ریزی و اتخاذ تدابیری جهت کاهش و کنترل مواجهه این گروه از افراد با این عامل استرس‌زای محیطی بسیار ضروری و لازم می‌باشد. اقداماتی از قبیل تخصیص فضای مناسب جهت تمرین و ایجاد فضای آکوستیک، زمان‌بندی صحیح برای کار و استراحت و مداخلات روانشناختی جهت کاهش میزان پرخاشگری و افزایش سازگاری در محیط کار از جمله راهکارهای پیشنهادی جهت تحقق این هدف می‌باشند.

محمدرضا کمالی[*۱]
مصطفی فروتن[۲]
مصطفی براری[۳]
هادی پناهی[۴]

[۱]بخش اعصاب و روان، بیمارستان ولی‌عصر (عج) ناجا،
[۲]دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران– مرکز،
[۳]اداره کل بهداشت، بهداری کل ناجا، تهران، ایران
[۴]مرکز تحقیقات کاربردی، بهداری کل ناجا، تهران، ایران

[*]**نویسنده مسئول:**
متخصص اعصاب و روان،
پست الکترونیک: dr.kamali.ir@gmail.com

کلید واژه‌ها: پرخاشگری، گروه موزیک، گروه غیرموزیک، ناجا

مقدمه

از دیدگاه روانشناسی صوت یک ادراک حسی تعریف می‌شود که حاصل تحریک‌های مغزی با واسطه فرآیندهای روانی در ارگان‌های شنوایی و ساختارهای مربوطه در مغز می‌باشد. این امواج صوتی، انواع متعددی دارند که می‌توان آنها را با توجه به شکل امواج، احساس فیزیولوژیکی و توزیع انرژی طبقه‌بندی نمود. اما آن چه که در اینجا برای ما اهمیت دارد، تحلیل‌های ذهنی انسان از اصوات متعدد بر پایه احساس فیزیولوژیکی می‌باشد که به دو صورت موسیقی (اصوات منظم و خوشایند) و صدا (اصوات ناخوشایند، ناخواسته و نامنظم) تعریف می‌شود. در واقع صدا یا آلودگی صوتی را می‌توان به صورت صوت ناخواسته‌ایی دانست که موجب برهم زدن آرامش در زمان استراحت و یا تمرکز افراد در حین کار می‌شود [۴–۱].

سازمان EPA[۱] نیز آلودگی صوتی را به صورت صدایی آزاردهنده

[1] Environmental Protection Agency

Journal of Police Medicine
Winter 2013; Vol. 1, No. 3: 170-175

که موجب اختلال در فعالیت‌های روزانه می‌شود، تعریف نموده است و آن را یکی از مظاهر زندگی‌های امروزی و متمدن شهری دانسته است [۵]. این عامل استرس‌زای محیطی که از دیرباز همراه جوامع پیشرفته صنعتی بوده، امروزه نیز با گسترش واحدهای تولیدی و صنعتی و کاربرد وسیع ماشین‌آلات و تجهیزات به طور چشم‌گیری تشدید یافته است. به طوری که در مطالعات اخیر انجام شده نیز مشخص شده است که بیش از ۳۰٪ ساکنین کشورهای اروپایی در معرض صدایی بیش از ۵۵ دسی بل در طول روز و ۲۰٪ آن‌ها در معرض صدایی بیش از ۶۵ دسی‌بل قرار داشته و بیش از ۳۰٪ آن‌ها نیز در معرض صدایی بیش از ۵۵ دسی‌بل در شب می‌باشند، که منجر به ایجاد اختلال در خواب می‌شود [۶]. مطالعاتی که به بررسی ارتباط میان محیط زیست و سلامتی پرداخته‌اند، سر و صدا را به عنوان مهم‌ترین معضل معرفی نموده‌اند که افراد در تمام ساعات شبانه‌روز و در همه محیط‌های شغلی و زندگی با آن مواجهند. بر خلاف تصور بسیاری از افراد که تاثیرات سر و صدا را تنها محدود به صدمات دستگاه شنوایی می‌دانند، باید گفت که پیامدهای حاصل از مواجهه با این آلاینده زیست محیطی طیف گسترده‌ایی دارد که می‌توان آن‌ها را در سه گروه رفتاری، ذهنی و بیولوژیکی جای داد [۱]. از اثرات بیولوژیکی می‌توان به اختلالات خواب، بروز تغییرات در عملکرد سیستمهای قلبی- عروقی، گوارش و آندوکرین و بیماری‌های گوارشی و از اثرات رفتاری می‌توان به مصرف دارو، علایم روانی و اختلال در یادگیری اشاره نمود. در مورد اثرات ذهنی نیز می‌توان از آزردگی، خستگی و کاهش تمرکز یاد کرد [۱]. اما متأسفانه آنچه که مانع از انجام مداخلات مؤثر در جهت کنترل و کاهش میزان سر و صدا در محیط می‌شود، بروز تدریجی این مشکلات در طولانی مدت است که باعث شده است که حل معضل آلودگی صوتی در جامعه نیز در اولویت پایین‌تری برای مسئولین قرار بگیرد [۷].

همانطور که پیش‌تر نیز به آن اشاره شد مشکلات رفتاری یکی از پیامدهای زیان‌آور مواجهه با سر و صدا می‌باشد که می‌تواند در قالب علامتی مثل پرخاشگری آشکار شود که البته شدت صدا، منبع صدا و زمان مواجهه با آن به عنوان فاکتورهای صوتی و میزان تداخل ادراک شده در فعالیت، توانایی مقابله با صدا، انتظارات، میزان حساسیت به صدا و احساس ترس از منبع مولد صدا به عنوان عوامل غیرصوتی بر میزان بروز این رفتار مؤثر می‌باشند.

روانشناسان پرخاشگری را رفتاری تعریف کرده‌اند که متوجه فرد دیگری است و هدف آن صدمه زدن به وی است. این تعریف به رفتارهایی مربوط می‌شود که از نظر اجتماعی پذیرفتنی نیست . علاوه بر این پرخاشگری تنها با آسیب تعریف نشده، هم با قصد و هم با آسیب تعریف می‌شود [۸]. مطالعاتی که تاکنون بر روی حیوانات انجام شده است حاکی از وجود رابطه میان پرخاشگری و مواجهه با سر و صدای محیطی می‌باشند که از میان آن‌ها می‌توان به مطالعه شرد[1] و همکاران (۱۹۷۵) و برونتجس[2] (۲۰۱۳) بر روی موش‌ها و ماهی‌هایی که افزایش سر و صدای محیط باعث بروز رفتارهای پرخاشگرانه آن‌ها می شد، اشاره نمود [۹-۱۰]. در زمینه پژوهشهای انسانی نیز نتایج به دست آمده مشابه است [۱۱]. در مطالعه‌ای که ایساکسون انجام داد نشان داده شد که سر و صدای زیاد می‌تواند آغازگر پرخاشگری باشد [۱۲]. از سویی دیگر تحقیقات نشان داده اند که اختلالات خواب ناشی از مواجهه بیش از حد با صدا نیز می‌تواند با عصبانیت و بروز رفتارهای پرخاشگرانه در ارتباط باشد [۱۳-۱۴].

بنابراین، با توجه به شواهد موجود، صدا یک عامل استرس‌زای محیطی است که عدم مواجهه با آن برای افراد به ویژه ساکنین جوامع در حال توسعه و کلان‌شهرها امری اجتناب‌ناپذیر محسوب می‌شود. اما اهمیت آن در رابطه با آن دسته از افرادی که به اقتضای شغل خود در مواجهه شدید با آن‌ها قرار دارند، بیش از بیش بوده و نیازمند انجام تحقیق و بررسی‌های بیشتری است. از میان این افراد می‌توان به گروه‌های موزیک اشاره نمود. این گروه ها که در سازمان‌ها و ارگان‌های مختلف دولتی و خصوصی فعالیت دارند، روزانه در معرض اصواتی با شدت‌های بالا می‌باشند. یکی از این گروه ها، گروه موزیک نیروی انتظامی می‌باشد که مسئولیتش نواختن مارش نظامی است و به عنوان یگانی مهم در هماهنگ سازی و نظم نیروهای نظامی به هنگام جنگ و صلح شناخته می‌شود [۱۵]. اما علی‌رغم مواجهه بالای افراد گروه موزیک با صدا آن هم به طور روزانه، تاکنون مطالعات اندکی به بررسی جنبه‌های متعدد سلامت ذهنی و جسمی آن‌ها در نتیجه این عامل زیان‌آور فیزیکی پرداخته‌اند. لذا با توجه به اهمیت این موضوع، مطالعه حاضر سعی دارد تا با مقایسه میان دو گروه آزمایش و گواه ، تأثیر صدا را بر بروز پرخاشگری در این گروه از افراد جامعه مورد بررسی قرار دهد.

مواد و روش ها

این پژوهش از نوع مقایسه‌ای بود که بین گروه موزیک و غیر موزیک در نیمسال اول ۱۳۸۹ طرح‌ریزی شد. جامعه پژوهش شامل اعضای گروه موزیک ناجا در شهر تهران بود. نمونه مورد مطالعه، ۴۲ نفر از کارکنان شاغل در گروه موزیک بودند که بعنوان گروه آزمایش و ۴۲ نفر از دانشجویان و کارکنان دانشگاه علوم انتظامی که به دلایل مختلفی مانند ارزیابی سلامت و یا درمان به بیمارستان فوق تخصصی ولیعصر (عج) مراجعه می‌نمودند، نیز به عنوان گروه گواه به صورت تصادفی ساده انتخاب شدند. ابزار اصلی گردآوری داده‌ها پرسشنامه بود که در دو بخش ۱) سنجش پرخاشگری و ۲) اطلاعات جمعیت‌شناختی در اختیار افراد مورد مطالعه قرار داده شد.

۱. پرسشنامه سنجش پرخاشگری: در پژوهش حاضر به منظور سنجش پرخاشگری از پرسشنامه پرخاشگری باس و پری[3] (۱۹۹۲) استفاده شد. این پرسشنامه شامل ۲۹ سؤال بود که چهار جنبه پرخاشگری فیزیکی، پرخاشگری کلامی، خشم و خصومت

[1]: Sheard, [2]: Burintjes, [3]: Buss & Perry

مجله طب انتظامی
شماره ۱ – مسلسل ۳– صفحات ۱۷۰–۱۷۵

را بر اساس مقیاس پنج امتیازی لیکرت می‌سنجد. این پرسشنامه همچنین میزان پرخاشگری کلی را نیزاندازه‌گیری می‌کند [۱۶]. به گفته باس و پری پرخاشگری فیزیکی و کلامی جزء رفتاری، خشم جزء هیجانی و عاطفی و خصومت بیان‌کننده جزء شناختی شخصیت پرخاشگر است [۱۷]. نمره کل پرسشنامه از مجموع کل نمرات سوالات و دارای دامنه ۲۹ تا ۱۴۵ است و نمرات بالاتر نشانه پرخاشگری بیشتر می‌باشد [۱۶]. مطالعات انجام شده حاکی از پایایی و روایی مناسب این ابزار است به گونه‌ایی که ضریب آلفای کرونباخ برای خرده مقیاس‌ها به ترتیب پرخاشگری فیزیکی ۰/۸۵، پرخاشگری کلامی ۰/۷۲ ، خشم ۰/۸۳ و خشونت ۰/۷۷ به دست آمده است [۱۶].

۲.پرسشنامه دموگرافیک محقق ساخته: برای جمع¬آوری اطلاعات فردی (مانند سن ، وضعیت تاهل و ...) و فاکتورهای شغلی (مانند سابقه کار، تعداد ساعات کار و ...) افراد نمونه، پرسشنامه‌ایی توسط تیم تحقیق طراحی شد. قبل از تکمیل پرسشنامه ها، اطلاعات کافی در خصوص هدف مطالعه به آزمودنی‌ها ارائه و در مورد محرمانه ماندن پاسخها و نظرات به آنان اطمینان داده شد.

داده‌های جمع آوری شده با استفاده از شاخصهای آمار توصیفی، آزمون‌های تی و همبستگی پیرسون در نرم افزار آماری SPSS۲۰ مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت.

نتایج

در این مطالعه ۸۴ نفر از پرسنل ناجا (۴۲ نفر از گروه موزیک و ۴۲ نفر از گروه های ستادی ناجا) شرکت نمودند که میانگین سنی آن‌ها در گروه موزیک ۴/۵۸±۲۹/۱۷ و در گروه ستادی ۵/۷۴±۲۹/۳۴ بود. شاخصهای توصیفی مربوط به سن آزمودنیها در دو گروه ستادی و موزیک و نیز کل در جدول ۱ آمده است.

به منظور مقایسه میان نمرات دو گروه گروه موزیک و ستادی، از آزمون t استفاده شد. همان طور که در جدول شماره ۲ آمده است، اختلاف نمرات میان دو گروه مورد مطالعه، هم از لحاظ پرخاشگری کلی و هم از لحاظ تمامی خرده مقیاس‌های آن از نظر آماری معنادار به دست آمد (p=۰/۰۰۱). افراد گروه موزیک در تمامی جنبه‌ها نمره بالاتری را کسب نمودند که این خود حاکی از بیشتر بودن میزان پرخاشگری در این افراد نسبت به گروه مقابل بود.

از یافته‌های دیگر این مطالعه تایید وجود رابطه مثبت و معنادار

گروه	تعداد	میانگین	انحراف استاندارد	حداقل	حداکثر
ستادی	۴۲	۲۹/۲۴	۵/۷۴	۱۹	۴۰
موزیک	۴۲	۲۹/۲۷	۴/۵۸	۲۲	۴۴
کل	۸۴	۲۹/۲۹	۵/۱۶	۱۹	۴۴

جدول ۱: شاخص های توصیفی سن آزمودنیها

متغیر	گروه	تعداد	میانگین	انحراف استاندارد	sig
پرخاشگری فیزیکی	ستادی	۴۲	۱۵/۵۵	۲/۴۸	۰/۰۰۱
	موزیک	۴۲	۲۲/۶۷	۴/۷۷	
پرخاشگری کلامی	ستادی	۴۲	۹/۱۹	۱/۳۱	۰/۰۰۱
	موزیک	۴۲	۱۳/۳۸	۳/۳۱	
خشم	ستادی	۴۲	۱۱/۴۸	۱/۷۸	۰/۰۰۱
	موزیک	۴۲	۱۹/۳۸	۵/۲۱	
خصومت	ستادی	۴۲	۱۰/۳۳	۲/۸۵	۰/۰۰۱
	موزیک	۴۲	۲۱/۸۱	۶/۰۴	
کل پرخاشگری	ستادی	۴۲	۴۶/۵۵	۷/۲۷	۰/۰۰۱
	موزیک	۴۲	۷۸/۲۴	۱۶/۷۰	

جدول ۲: نتایج آزمون tبرای مقایسه میانگین پرخاشگری کل و هریک از مقیاس های پرخاشگری در دو گروه

متغیرها	تعداد	ضریب همبستگی	سطح معناداری
پرخاشگری–سابقه خدمت	۴۲	+۰/۳۸۸	۰/۰۱۱

جدول ۳: همبستگی نمرات پرخاشگری و سابقه خدمت در گروه موزیک

میان نمرات پرخاشگری و سابقه خدمت در گروه موزیک بود که با استفاده از همبستگی پیرسون به دست آمد (p=۰/۰۱۱). به عبارت دیگر با افزایش سابقه خدمت در گروه موزیک، پرخاشگری نیز افزایش می‌یابد. نتایج این آزمون در جدول ۳ آمده است.

بحث و نتیجه‌گیری:

نتایج نشان داد که میزان پرخاشگری آن دسته از افرادی که در گروه موزیک در مواجهه با سر و صدا بودند نسبت به افرادی که در سایر گروه‌های ستادی مشغول هستند، به طور معناداری بیشتر است. این اختلاف نه تنها در رابطه با پرخاشگری کلی، بلکه در مورد هر چهار خرده مقیاس پرخاشگری فیزیکی، پرخاشگری کلامی، خشم و خصومت نیز مشاهده شد.

این نتایج مشابه با یافته‌های حاصل از مطالعه ایساکسون (۲۰۰۸) و هاقس[1] و همکاران (۲۰۱۱) می‌باشد. آن‌ها نیز نشان دادند که مواجهه با سر و صدا در مکان‌های عمومی باعث افزایش رفتارهای پرخاشگرانه می‌شود [۱۲ و ۱۸]. دانرستین[2] (۱۹۷۶) هم در مطالعه خود نشان داد مواجهه با صدای با شدت بالا (۹۵

[1] Isaksson & Hughes, [2] Donnerstein

Journal of Police Medicine
Winter 2013; Vol. 1, No. 3: 170-175

دسی‌بل) باعث تسهیل بروز رفتار پرخاشگری در افرادی می‌شود که پیش‌تر عصبانی شده بودند [۱۹].
اگرچه نحوه تأثیرگذاری صدا بر تغییرات رفتاری و بروز پرخاشگری به ویژه در محیطهای کاری از اهمیت زیادی برخوردار می‌باشد، اما متأسفانه تاکنون مطالعات اندکی به این موضوع پرداخته‌اند و عمدتاً در مطالعات مروری به این امر اشاره شده است [۲۰-۲۱].
از سویی دیگر، مطالعات حاکی از آن می‌باشند که یکی از مهم‌ترین شکایات افراد در مواجهه با سر و صدا، بروز احساس رنجش و آزردگی است. این احساسات توصیف‌گر تمامی احساسات نامطلوب و منفی است که در پاسخ به ادراک منفی شرایط محیطی توسط افراد تجربه می‌شود[۱] زمانی که افراد صدای محیطی را به عنوان یک عامل مزاحم درک کنند، واکنش‌هایی نشان می‌دهند که حاکی از این احساسات می‌باشد. تمایل به ناتمام گذاشتن کار و ترک محل، احساس ترس و عصبانیت و بروز رفتارهای پرخاشگرانه از جمله این واکنش‌ها می‌باشند که می‌توانند بر کارایی فرد نیز اثرات منفی بگذارند [۲۲]. البته باید به این نکته نیز توجه داشت که در بررسیهای مربوط به تأثیرات صدا بر روی سلامتی انسان‌ها، باید تفاوتهای فردی را از لحاظ میزان حساسیت به صدا نیز در نظر گرفت، زیرا که برخی افراد از حساسیت شنوایی ویژه‌ای برخوردار بوده و حتی قادر به تحمل صداهای با شدت پایین نیز نمی‌باشند و در مقابل برخی دیگر می‌توانند در محیطهای پر سر و صدا نیز به راحتی به کار خود ادامه دهند.
از دیگر نتایج به دست آمده در این مطالعه، وجود رابطه معنادار میان سابقه کار و میزان پرخاشگری بود که نشان داد هر چه سابقه کاری افراد در گروه موزیک بالاتر باشد، میزان پرخاشگری آن‌ها نیز بیشتر است. این یافته نیز مشابه بسیاری از مطالعاتی است که حاکی از تشدید تأثیرات زیان‌آور مواجهه با صدا با افزایش سابقه کار کارکنان در محیطهای شغلی می‌باشند. برای مثال، در مطالعه حلوانی تأثیر سابقه کار در کاهش شنوایی بیشتر از تأثیر خود صدا به دست آمد [۲۳] و یا در مطالعه معتمدزاده و قضایی مشخص شد که فشار خون سیستولیک و دیاستولیک با افزایش سابقه مواجهه با صدا در یک واحد صنعتی افزایش می‌یابد [۲۴].
بررسی نتایج پژوهش حاضر بیان‌گر اهمیت میزان مواجهه با سر و صدا و تأثیر آن بر روی تغییرات رفتاری از جمله پرخاشگری در اعضای گروه‌های موسیقی می‌باشد که این مطالعه بر روی گروه موسیقی ناجا متمرکز شده است. این افراد که به اقتضای وظایف شغلی خود روزانه در مواجهه با سر و صدای بلند سازهای مختلف می‌باشند، باید از نیروی عصبی و فکری خود در جدال با این عامل استرس‌زای محیطی استفاده کنند که این امر می‌تواند باعث بروز احساسات نامطلوبی همچون خستگی، رنجش، آزردگی و پرخاشگری و عصبانیت شود. انجام مطالعات بیشتر بر روی این گروه از افراد جامعه و اتخاذ تدابیر مناسب جهت کاهش و کنترل مواجهه آنان با صدا در محیط از قبیل استفاده صحیح از گوشی‌های محافظتی، زمان‌بندی مناسب برای کار و استراحت، مداخلات روانشناختی جهت کاهش میزان پرخاشگری و افزایش سازگاری در محیط کار، تخصیص فضای مناسب جهت تمرین، ایجاد فضای آکوستیک و حذف سایر منابع مولد صدا در محیط از جمله راه‌کارهای پیشنهادی در راستای تحقق این مهم می‌باشد.

تقدیر و تشکر

از آنجا که این مطالعه در دانشگاه علوم انتظامی انجام شده است، برخود لازم می‌دانیم که از ریاست و معاونت محترم پژوهشی این دانشگاه و کلیه افرادی که ما را در انجام این پژوهش یاری رساندند، تقدیر و تشکر بنماییم.

منابع

1. Saremi M, Rezapour T. Non-auditory Effects Caused by Environmental Noise Pollution. J Kerman Univ Med Sci 2013; 20(3):312-325.

2. Mansouri N, Pourmahabadian M, Ghasemkhani M. Road Traffic Noise in Downtown Area of Tehran. Iran J Environ Health Sci Eng 2006; 3(4): 267-272.

3. Jalilzadeh R. Noise Pollution measurement in regions of 9th district of Tehran (Dissertion). Azad Islamic research and Science University 2005.

4. Omidvari M, Nouri J. Effects of noise pollution on traffic policemen. Int J Environ Heal R 2009; 3(4): 645-652.

5. EPA Reports. Information on Levels of Environmental Noise Requisite to Protect Public Health and Welfare with an Adequate Margin of Safety 1974.

6. Kempen van, et al. Neurobehavioral effects of transportation noise in primary schoolchildren: a cross-sectional study. Environ Heal 2010; 9(25): 1-13.

7. Tavakoli A. Noise Pollution Online. Available from:URL:http://geographyisfeducom/listmaghaleh/h4/ h4htm/ 2008.

8. Franken R. Human Motivation. Esfandabad S. Mahmoudi GR., Emamipour S (translators). Tehran: Nei 2006.(Persian)

9. Sheard M, Astrachan D, Davis M. Effect of noise on shock-elicited aggression in rats. Research Support, U.S. Gov't, Non-P.H.S. Nature 1975;

257(5521): 43-44.

10. Bruintjes R, Radford A. Context-dependent impacts of anthropogenic noise on individual and social behaviour in a cooperatively breeding fish. Anim Behav 2013; 85(6): 1343-1349.

11. Harrison R. Noise-induced hearing loss in children: A 'less than silent' environmental danger. Paediatr Child Health 2008; 13(5): 377-382.

12. Isaksson U, Graneheim U, Richter J, Eisemann M, Astrom S. Exposure to violence in relation to personality traits, coping abilities, and burnout among caregivers in nursing homes: a case-control study. (Research Support, Non-U.S. Gov't). Scand J Caring Sci 2008; 22(4): 551-559.

13. Tassi P, et al. Living alongside railway tracks: Long-term effects of nocturnal noise on sleep and cardiovascular reactivity as a function of age. (Research Support, Non-U.S. Gov't). Environ Int 2010; 36(7): 683-689.

14. Öhrström E, Gidlöf-Gunnarsson A. Effects of railway noise and vibration in combination: field and laboratory studies. Proceedings of Euro Noise, Edinburgh, UK 2009; 270.

15. Department of Military authors-Armed Forces of the Islamic Republic of Iran, SAAS 2008.

16. Javadi MG, Emamipour S. Rezaee Kashi Z. Relationship of computer games with aggression and parent –child relationship among students. J Psychol Res 2009; 1(3); 79-90.

17. Pourshahriari M. The relation of shame with the aspects of anger in college students in Tehran. J Psychol St 2009; 5(3): 27-46.

18. Hughes K, Quigg Z, Eckley L, Bellis M, Jones L, Calafat A, et al. Environmental factors in drinking venues and alcohol-related harm: The evidence base for European Intervention. Addiction 2011; 106: 37-46.

19. Donnerstein E, Wilson DW. Effects of noise and perceived control on ongoing and subsequent aggressive behavior. J Pers Soc Psychol 1976; 34(5): 774-81

20. Stansfeld SA, Matheson MP. Noise pollution: non-auditory effects on health. Brit Med Bull 2003; 68: 243-257.

21. American Academy of Pediatrics. Noise: a hazard for the fetus and newborn. Committee on Environmental Health. Pediatrics 1997; 100(4):724-7.

22. Passchier-Vermeer W, Passchier WF. Noise exposure and public health. Environ Health Perspect 2000; 108(suppl 1): 123-31.

23. Halvani GH, Zare M, Barkhordari A. Noise induced hearing loss among textile workers of Taban factories in Yazd. J Birjand Univ Med Sci 2008; 15(4): 69-75.

24. Motamedzade M, Ghazaiee S. Combined Effects of Noise and Shift Work on Workers' Physiological Parameters in a Chemical Industry. Sick J Hamdan Univ Med Sci 2002; 1(27): 39-4